

mission altsaa have at bestemme, hvem der skal bære Omkostningerne. Men naar Sagen ikke gaaer videre, idet den Paagældende lader det beroe ved Hegnsynsmændenes Forligsmæling, da forekommer det mig indlysende, at det maa være Requrenten, der har at betale Omkostningerne ved denne.

Den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (Haffner) fremkom med den væsentligste og almindeligste Indvending, der er bleven anført mod Lovforslaget, den nemlig, at det i sit hele Indhold var overflødigt, eller rettere, at Forordningen af 29de October 1794 om Hegn er overflødig. Den Betragtning, som det ærede Medlem i saa Henseende fremsatte, er mig ingenlunde fremmed. Jeg har underkastet det Overveelse — jeg tør sige moden Overveelse — om man ikke kunde driste sig til at følge den af det ærede Medlem antydede Vej og saaledes indskrænke sig til at have Fredningsbestemmelser — som jeg rigtignok antager, at han med mig er enig i. saa Fald maatte være en heel Deel stærkere end de nuværende Bestemmelser i saa Henseende — istedetfor at have Hegnsbestemmelser. Smidlertid drifter jeg mig dog ikke til at gaae saa radicalt tilværks. Jeg troer nemlig, at Hegn i mange Egne, for mange Jordbrug og mange forskjellige Benyttelser af Jord, endnu for Tiden er en Nødvendighed. Det ærede Medlem anførte vel, og deri giver jeg ham Ret, at det er muligt at vogte en Flok Faar eller Dvæg paa et Stykke Jord, der ligger lige op til en Sæde- eller Kløvenmark, uden at der derved foraarfages saadanne Marker Skade. Men det Exempel, som han saaledes fremdrog, passer dog egentlig kun eller bedst, hvor Jordbrugeren vogter sin egen Sæd mod sine egne Creaturer, hvilket er himmelvidt forskjelligt fra det Tilfælde, hvor han vogter den mod Fremmedes Creaturer. Jeg troer ikke, det ærede Medlem vilde føle sig fuldstændigt saa betrygget ved, at hans Nabo holdt sine Creaturer under en lignende Bevogtning paa Grændsen af hans Sædemark, som han vilde føle sig betrygget ved, at det var hans egen Røgter, der

vogtede hans Creaturer for ham. Det maa tillige erindres, at, hvor der er meget store Jordbrug, der kan Creaturbevogtningen foregaae paa Steder, der ligge saa fjernt fra det Sted, hvor Vedkommende dagligt vører og bevæger sig, at han ikke kan have tilstrækkeligt Tilsyn dermed, og hans eneste Sikkerhed vil da ligge i hans Hegn og i hans Naboers gode Villie; thi den Sikkerhed, der skulde ligge for ham deri, at han har Ret til at optage Creaturerne — naar han da overhovedet kan komme tidligere til Stedet end den, der lader Creaturerne gaae ind paa samme — den er virkelig ikke saa stor, som det ærede Medlem vilde gjøre den til.

Jeg troer saaledes, at det under vore Forhold paa mange Steder er meget gavnligt, at man har Hegn, og at man har Ret til at fordrø Hegn anbragt, hvor det mangler. Det forekommer mig, at den ærede 4de Landstingsmand for 3die Kreds (S. Andersen) havde fuldstændig Ret i, at en Lov om Hegn bør føie sig efter de forskjelligte Forhold, der findes paa de forskjellige Steder. Jeg er fremdeles enig med min Ven, den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Mourier Petersen), deri, at de store og stærkt beplantede Hegn paa mange Steder ere en reen Betsignelse; men jeg er ogsaa overbevist om, at paa saadanne Steder ville vedkommende Autoriteter, Hegnsynsmændene, Landvæsencommissiionerne og Overlandvæsencommissiionerne, vel vide at vurdere den Nytte, som Hegnene ere til, og i saa Fald ville Hegnene ikke forsvinde. Jeg maa i saa Henseende gjøre særlig opmærksom paa, at jeg netop har viist en vis Umhed for de bestaaende Hegnbepantninger, forsaavidt jeg har troet det nødvendigt udtrykkeligt at udtale i Lovforslagets § 8, at saadanne Hegn kun skulle kunne forlanges borttagne eller ombyttede, naar de ere mere til Skade for Naboen end til Gavn for Eieren eller Brugeren. Naar de ere til ligemeget Gavn og ligemeget Skade, vel at mærke: ligemeget Gavn for den Sidste og til ligemeget Skade for den Første, ville de altsaa blive staaende, ikke at tale om, at de ogsaa vilde blive staaende, naar